

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Manuscripta Rhenaugiensa - Cod. St. Blasien 33 bis 37

[Pars II] - St. Blasien 34

Hohenbaum van der Meer, Moritz

[Südschwarzwald, St. Blasien], [1769/1770]

Mauritius Hohenbaum van der Meer, Animadversiones In Origines S. Blasii

[urn:nbn:de:bsz:31-46477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-46477)

Summa aduersiones

An Origines

S. Blasij.

Præmittitur

Synoptica Historia

R. P. Stanislai Willberz.

In una p[er]
 aut ab i[st]u[is]
 -p[er]uen. deduc
 aliquet. sac
 -com mundum
secula v[er]su
 convenient
 sibi deloga
 Crescente
 in loco ubi n[on]
 cogitantes v[er]o
 s. d[omi]ni ex
Regulam imp
 obrenicon. vi
 a p[ro]p[ri]et[ar]ia
 commutar un
 mendatram
 metris c[er]ta n
 sitio s. d[omi]ni
 venit. s. d[omi]ni
 Roma s. d[omi]ni
 in aseli s[er]m
 cinum s[er]m
 dini, et cap
 s[er]m transp[er]
 nologia, et
 p[ro]p[ri]et[ar]ia
 reclusum p[er]
 optime id
 -m[er]ito anno 95

Synoptica Historia

originis

Monasterij S. Blasij.

Auctore A. P. Stanislas Wülber S.

Ciusdem Monasterij Monacho.

Scripta idib. Martij anno 1755.

Prolegomenon I.

Inano proorsus comentum reputamus, à Diocletiani persecutione, aut ab irruptione Attilæ primorum Sylvar nigra anachoritarum originem deducere velle, uti et impossibile eorum successione per aliquot secula fingere. Ad persecutionem fugientes, sed peccatis eorum mundum evadere cupientes pro predicationem S. Columbani Sæculo VIII factam hic se abdidit, ac casu ad albam torrentem convenientes vitam in comune agere statuerunt, locumque hunc sibi delegerunt, nulli adhuc Regula addicti. A.

Crescente postea fratrum numero domum ligneam ac oratorium in loco, ubi nunc sacellum S. Nicolai videtur, construxerunt. Cogitantes vero de assumenda aliqua Regula, non pica augurio, sed S. Primitii ex angria pabli hortatu, sæculo demum VIII, S. Benedicti Regulam impetrarunt ab Crinfrido Epõ Constantiensi, qui et chronicon eiusdem cellæ scripsit. In initio Fratres ad albam dicti à præterfluente fluvio, Patris spiritualis titulum in Pridis nomen commutarunt, nec ante restorationem sæculi X. S. Blasij nomen elatum, assumpsisse puto ratum ad distinctionem, memoriamque veteris cellæ albæ cellam S. Blasij nominasse, unde merito apparitis S. Blasij Fratribus, facta humili corde et pietate disquirenda venit. Illud ex vita S. Fintani, notum evadit, S. Blasij Reliquias Roma Rhenaugiam allatas fuisse, ante quam predictus Sanctus in arctissimam se inclusisset cellam, eoque dudum recluso in vicinum Saltum, per quem cum Rhenaugiensibus Patres Dolandini, et Casparus I. Abbas, Coenobium nostrum intellexerunt, esse transportatas, atque anno? contra interpolatum in chronologia, et recentiorum vita scriptorem nuper sensimus ac probavimus, S. Fintanum Rhenaugiam advenisse anno 851. reclusum post annum 856. mortuum 878. B.

Optime ista coherent cum traditione cellæ albæ ad Rhenaugiam pro stabiliendo inibi servitio S. Mariae à viro Nobili Sigismaro anno 853. peracta: nec enim in mentem mihi inducere possum

Prolegomenon II.

430
229

Cellam albam ob Hunnorum incursionem aut derelictam, aut
sicut alia loca Sancta Sac. X. ineunte devastam supra innuimus.
restant nunc eius iterata initia. Reginbertum enim I. Hese-
mytam virum Sanctum et beatum, qui primus ibi habitare cepit
à Reginberto II. de Seldenburen dotatore, seculi XI. homine
diversum, cellam noviter constructam Deo et S. Blasio dicasse,
Regiam Ottonis Diploma loquitur. Nam autem unus ex Monac-
his fuga clapsis ac revertentibus, vel ex ipsa Rhenaugia,
aut ex Eremitio Sciparæ Einsidensis fuerit, edicere nequimus.
Eius adventus statuendus circa annum 948. obijisse in aula
Regia, quorum pro obtinendis privilegiis abierat, anno 962.
aliorum Eleemosynis aditus novas Structuras posuit.

L.

M.

Varias oblationes abbatem statim sub eo capisse credimus.
quo factum credimus, ut à iugo Rhenaugiensi, ut et potestate
Ep̄i Constantiensis liberi evaderemus, antequam Rhenaugia,
quæ et tempore nullum Abbatem ostendere potest, post ever-
sionem suam Ep̄iscopatu Constantiensi tradita libertatem
suam consequeretur. Nam anno primum 973. à S. Conrado
dimissa Rhenaugia anno demum 995. libertatem plenarie
sibi stabilire gavisæ est.

N.

Primus itaque S. Blasij Abbas electus Berngerus à S. Conrado
Ep̄o Constantiensi benedicatur et confirmatur intra annum 950 et
955. obiit anno 974.

O.

Post Berngeri obitum abbatiam udo Monachus, et morum inso-
lentiam, antequam benediceretur à Fratribus denuò depositus, anno
974. invadit.

Exin sine ullo interregno Successerunt Cingalherus seu Wernherus
anno 974. defunctus anno 994.

Sigefridus probabiliter extra provinciam mortuus, electus anno
994.

Hæc ipse ore tria ottenum privilegia, quæ recensentur et exami-
nantur, nobis obvenierunt, Ottonis I. II. et III.

Prolegomenon III.

Prolegomenon III.

Reginbertus II. de Seldenburen Laicus opibus suis et latifundis nobis oblati dotator praecipuus nominandus venit. Non fuit unimanus.

At Saeculo primū XI. advenit. Cuius petitione motus Conradus Salicus Rom. Rex anno 1025. Epūm Basileensem S. Blasij advocatum constituit cuius charta authenticam iuxta exemplar S. R. I. Procerum Saeculo XII. viventium merito rejicimus. Abi cum non sanctum et beatum, uti Ottonis Diploma, sed bona memoria laicum nominat, non primum ibidem habitasse, sed locum solitarium Deo serviendum elegisse narrat. Tatis coepit Reginbertus iste post dedicationem veteris Ecclesiae anno 1026. peractam IV. cal. Jan. demortui corpus curarunt in veteri Ecclesia, ab Ulthone abbate in novam Ecclesiam translatum. Moderni lapidis sepulchralis atas examinatur. An vero hunc Reginbertum I. Beati titulo honorent veteres Pontificum Bullae, indubio relinquimus, uti an illa apparitis venerabili Marquardo facta, Seniori potius an huic adscribenda. Modus antiquus eius anniversarium peragendi.

Prolegomenon IV.

Beringorum de Hochenswande scriptores nostri primum abbatem dixerunt, in anno obitus dispersi, dum alii Saeculum X. alii et rectius XI. posuerunt. Nos autem interregnum nullum admittentes, praemis Berengeri urone deposito, Engahero seu wernhero, et Sigefrido, quintum abbatem veneramus Saec. XI. ex Priore in Abbatem electum, sub eo dedicatum est vetus Monium anno 1030. variis solia Monachorum habitacula construxit, in qua literatos Monachos introduxit, illiteratos vero, quos fratres exteriores nominavit, in priori claustro reliquit. an miracula ei solum, an ob temporis rationem aliqua Berengeri adiudicanda veniant, judicent alij. vita innocentis ratio, ab anno 1048. IV. kal. Aprilis sepultus in veteri sua Ecclesia antecathare S. Martini, atas hodierni lapidis sepulchralis inquiritur.

Haerendo cogitationes meae; quibus si addant doctiores me sua perdocta iudicia, subito, credo, tenebrae dispalescent, sub iudice qui pro videt, nam Solus Beringerus de Hochenschwande, an plures, juxta meum systema, Beringerus videlicet, Iso depositus, Engaherus seu wernerus, sigifridus, ac demum Saeculo XI. Grefingerus, melius Beringerus, in abbatiati dignitate cum praecesserint. Haec omnia severiori iudicij sui Erutina ut prius examinent alij, animus rogo, otobtestos. Non in anem primi inventoris gloriam, sed amicam ubiq; veritatem sacri Monij nostri incunabula certiora praeculis habui. Ita eruditissimus D. P. Stanislaus wulkerz.

An in adversiones

Cum auctoritate
et humanitate
Sincerae
qui necesse
dixi, sigis aliq
rui quos uer
tina coetia conio
ritum vastij
perstringere
cristos tonio
monumenta Mo
ro dus historian
merita ergo qu
tris, si digner
servato, literis
Sint anim adve
Post pradi
rite, addider
Synopsi adpta
quingo et tring
caso in susiori
mibus idem bit
daxorio per dug
mentis nostris u
lima cum flamer
no vidisse quide
Martialis Sylla
na helvetia lae
quo inter amice
S. Mariane Sista
tunibus libere
tarum cogitatio
S. S. tenebris
quando praec
tant, melius
Monasterij auct
cuiusdam Mon

Animadversiones.
In Synopticam Historiam originis
Monasterij S. Blasij.

Cum nuper Epitomen Historiae Sancti Blasiani Viri Summa eruditione
et humanitate praeditus P. R. S. Hugo Schmiedfeld, cum praesentis celeberrimi
Principis Martini II. cuius litteraria praesertim merita nemo est,
qui nesciat, transmississet, Synopsin saltem originis describendam
auxi, eiqs aliquas animadversiones currenti calamo atterere, pro-
-rea quod non pauca ad historiam Monij nostri Rhenauglandis per-
-tinentia complectatur. Caterum quis ego sum, ut audeam vel leviter
virum vastissima eruditione praeditum S. F. Stanislaum Wulker &
perstringere, qui multis annis subsidia locupletissima vixinti
circiter tomis contenta comparavit? ego inquam, qui triennio elapso
monumenta Monasterij nostri perscrutari coepi, et omni eruditione
nudus historiam aggressus sum, iam mediocriter sua absolutam?
monita ergo quaedam duntaxat subministrabo, tam illis quam nos-
-tris, si dignentur legere, fortasse profutura. ordine huius Synopsos
servato, litteris ad marginem notatis indicabo, quae mea referenda
sint animadversiones.

Post praedicationem S. Columbani saeculo VII. factam hieps, anacho-
-ritae, abdiderunt. Miror, clarissimum S. Stanislaum in praesenti
Synopsi adaptare sistem deatriba ab eruditissimo S. Hugone ante
-quingis et tringinta circiter annos elaborata, cum ipsem et S. Stan-
-laus in susiori ac satis proluxa deductione prolegomenorum praer-
-missa idem sistema referatit N. VII. Ego solum addo S. Columbanum
Luxovio per Burgundiam in Zuringoviam adventasse, qua ex menur-
-mentis nostris unacum Turgovia ad Sueviam computabatur, ad
Lima cum flumen, et lacum Tigurinum praedicasse, Rhenum forte
ne vidisse quidem, multo minus superasse. Terceterum Nigra et
-na helvetia lacu Tigurino posterior est, ut mentem meam ea libertate,
-qua inter amicos docet, breviter expediam, vix credo, solidum originis
S. Blasiani sistema praediturum, quod apud viros cordatos et praecupa-
-tionibus liberos fidem meretur, nisi praecidis veterum Haeremi-
-tarum cogitationibus, quae haecenus historiam illam insuperabi-
-libus tenebris obvolverunt. Non indiget S. Blasius dubiis laudibus,
-quando praecunia eius statim subsequis saeculis amplissima prodie-
-runt. molius fortasse in Fundatorem inquireretur, qui cella adeo
Monasterij auctor fuerit, haec enim est, quod volumus, dum de origine
cuiusdam Monij disputamus, proletaria nimirum videtur illa
anachoritaru

+ unde Otto Frisingensis l. 1.
de gestis Frid. Imp. c. 8. Tu-
-regum vocat nobilissimum
Suevia oppidum: et Alemaniam
a Romanis fluvio Sueviam.
apud urstis. pag. 412.

433
232

Anachoretarum ante condita Monasteria in quendam locum convola-
-tio et pluri bus aliis Monasteriis communis, hoc enim de disertina,
hoc de Tinschinga, licet ruinoso cum fundamentis aperitur: quin et non
desuere, qui somnarent, etiam in insula Rhani nostri ante conditum
coeterium, se abdidiisse eremicolam, idem de Mōrio Schiaffluxiano
narratur, videremus tamen, quae pro S. Blasio speccia alia pugnent
argumenta.

Præcipuum ac unicum fermè argumentum pro antiquis illis anacho-
-ritis ut arbitros, desumitur, ex libro I. constructionis Monasterij S.
Blasij, in quo vita illorum sancta inter horrida et pigra nemora
misericordè deprecidatur. Sed in primis anonymus isto toti illi libro
nuquam ullam apposuit chronologia notam, nihil de S. Columbano,
nihil de seculis VII. VIII. aut nono meminit, unde libera nobis facultas
relicta, ad quodcumque tempus illa anachoretarum gesta referendi.
Meminit eodem adhuc libro Regimberti, qui seculo X. vixit, et in
Diplomate ottoniano Sanctus Heremita laudatur, quae propter sus-
-picor, totam illam historiam ad illa tempora reducendam esse.
Argumento esse potest, quod narratio anonymi ad tempora Sigemari
non pertinere. Sanè ligneam habitatiunculam, quam fecerant anacho-
-rita, anonymus testatur lib. II. anno primum 1085, fuisse destructam,
nec imaginari queo, tempore facta à Sigemaro donationis, nihil nisi
ligneam apud in cella alba steterit, quod si quis apponat, non posse
illa quae anonymus de Eremitis refert, praecidè intra tempus Regim-
-berti concludi, expedita est responsio, neque illa posse praecise de
Superioribus saeculis explicari. Sed quid moror anonymum, qui ad
finem saeculi XIV. scripsit, atque ad id idoneus testis esse non pos-
-test illorum, quae ante septingentos annos contigisse referunt,
accedit, quod tot ac tantis fabris ac contradictionibus seateat, ut
nec apud domesticos fidem emereri potuerit, ad summum igitur
iudicio esse potest cuiusdam antiquae traditionis, quam ipse sine
ullo inter verum et falsum iudicio, sine ordine, sine temporis
nota descripsit, imò adduxit, ut lectores antiquitatis opinione
deciperet, certe confusus redderet et perplexos. Excusat non nihil
C. Stanislaus quod hoc anonymum, quod forte contra mentem ipsius
posteris eum de Superioribus saeculis loquentem explicaverint, cum
tamen ipse non multis saeculis, sed multis annis duntaxat anacho-
-retas cum extrema indigentia luctatos fuisse aperat. Sed hoc ipsi
ad tempora restorationis saeculo X. facta referri posse videtur,
magnum erat enim, vel aliquot annis sine tecto, sine foco, sine cibo
humano, inter steriles illas rupes et arbores posse versari.

Non Fico

Non Fi
saeculo domi
ne et sibi a
excogitatu
ad credent
Tatula anit
de de gale
allego coler
ut ait, ignat
declarantio
intelligend
ceterum in
tam ceteris
proinde ex
illam hanc
tantum ver
negatur, no
A. B. C. d.
cella S. Blasij
cui innotuit
ruinorum eg
dit hoc obron
gentis habet
sollicito perq
S. I. nec mi
id videtur in
nicon. C. Infr
nico constan
709. Gallia sa
rum nullas po
at dicam, quod
linus sine ue
mento. Gall
tot contine
torum, qui
descripsit v
mano duod
vetribus po
nentur, quon
nicon. S. p. de
doctore, post
bonario, qu
feruntur, S. I.

Non Fica augurio: Sed S. Firminij ex augia pulsi hortatu

B.

Saeculo demum VIII. Regulam S. Benedicti impetrarunt, vercos,
ne et ipse à clarissimo S. Hugone, sine teste, ingeniose tamen
excogitatus S. Firminij, per cellam albam transitus apud viros
ad credendum non proclives, ut hodie ferè sunt, ingressum obtinuit.
Tabula anilis est, quam anonymus narrat, cogitanti bus Esenitio
de Regula alicuius S. receptione iudicio Fica advolantis nigro
allego colore micantis, Regulam S. S. Benedicti in his partibus,
ut ait, ignotam, fuisse indicatam. Placet factum ingenium anigma
declarantis, quod per priores litteras S. non Fica, sed Firminias
intelligendus sit, quod nesciens ille anonymus Ficam scripserit.
ceterum iam advenit S. Stanislaus, nomina initialibus stan-
-tum litteris scribendi usum ante saeculum XII. non inchoasse;
proinde ex nullo antiquo scripto legerit, sed voce viva Ficam
illam hausit aut experit anonymus. Ego aurem mihi his
tantum verbis vellitari puto: quod gratis asperitur, gratis
negatur; nolo enim esse prolixior.

Ab Ernfrido Epò constantiensi, qui et chronicon eiusdem

C.

cella scripsit. Praecipuum hoc est antiquitatis monumentum,
cui innititur clarissimus S. Stanislaus, nescit tamen annon penitus
ruinorum; ego certe huic fidere haud malim. quid enim unquam vi-
-dit hoc chronicon? certe licet ipse mot, dum monumenta Augusta
gentis habebat, in abditis serinis investigaret, ubi glaci
sollicitè perquisisset, illud tamen se non invenisse dolet prolog. 1.
S. 1. nec mirum, cum nec anonymus S. Blasianus ante quatuor saecula
id viderit, aut ullam de eo notitiam habuerit: sed enim hoc chro-
-nicon Ernfrido Epò adiudicant Manlius apud Historium in chro-
-nicon constantiensi, Buccelinus in chronologia constanti, ad annum
729. Gallia sacra to. v. a liq. auctores, nimirum his similes, quo-
-rum nullus post nongentes annos illud chronicon S. Blasij vidit.
ut dicam, quod res est, id omnes ex Historio descripserunt. Bucc-
-linus sine ulteriori erudi, non tamen, pro more suo, sine addita-
-mento. Gallia christiana circa res nostras, certe Rhenaugienses,
tot contrict errores, quod veritates, fides ergo tota sit, peneo His-
-torium, qui id non ex Ms. Manlii, sed ex alio quodam Ms. fragmento
descripsisse videtur. tota ista chronologia, si excerpta ex Guil-
-manno, duodiplomata set vitas S. Conradi et Gebhardi auferas, duobus
vel tribus paginis constat. nota potius volatiles Manlii ibi conti-
-nentur, quam opus climatum. En titulum à Historio prefixum: "Chro-
-nicon Episcopatus Constanti, inchoatum à Jacobo Manlio Brigantino
Doctore, postea relictum veteri simplicitati, sed auctum ab alio
bono viro: quid iam discerneret, an ea, quae de chronico S. Blasij re-
-feruntur, sint ab illo alio bono viro adiecta, an verò à Manlio
veteri simplicitati

Veteri simplicitati recietat verba! quid ignorat, in eius modi adversariis plura sepe adscribi, postmodum rejicienda, audiamus in hinc minus verba seu Manlii seu aetherias: Chronidus alias a hastodius, id. hic ut in Martyrologio S. Galli liquet, abbas fuit Monasterij augiensis, et scripsit chronicam Murij S. Blasij, profuit Ecclesie constantiensi anno 723, rex itq; abbatiam et Diocesim constantiensem X. annis quam laudabiliter? Annum posteriorem ponit Hermannus contractus in chronico M. S. Seculi XI. his verbis: DCCXXXVI. Augia defuncto post II. annos Neba, C. n. Fredus in augia abbas, et constantia epus, factus profuit annos X: eorum actum silentium, an aliqua scripserit. Sed consideremus verba Manlii: chronicam, inquit, Monasterij S. Blasij, quin. hae verba ad Sac. X. referenda, quousq; iugiter cella et cella alba inaudat. preoccupatum me video responsione. haud longius potita, quod posteri nomen augustius substituerint. Sed quare id non ipse Manlius, aut quisquis ille est, advertit? haeret sano animo scrupulus.

Græci primum tamen, ut verum fatear, in hac re est, quod aspendum meum retinet, quia à me obtinere nequeo, ut credam, Epum chronicam scripsisse aliquot anachoritarum in nemore Catitantium, qui vix ligneam domunculam inhabitabant, quos! quodnam huius descriptionis obiectum? qua per singulos annos facta? qua mutatione est qua successiones? quinam eventus mirabiles? si vitas. Patrum dixisset, aliquam attentionem mereretur. Sed chronicam, quale de nullo Monasterio illius seculi habetur, credat in ea pace, quidquid volat, ego certe in tanta penuria illius aui scriptorem historicarum, nunquam accendendum existimabo Eusebium, Hieronymo, et Beda, quorum chronica tam pretiosa. Missa igitur eiusmodi chronica, fortasse scriptor anonymus constructionis S. Blasij eandem historiam dividit, et Epus ille, quem adierunt Eremita alius non est, à S. Conrado qui et Regulam, et disciplinam, et cellam in Muriâ iustâ restauravit.

D. Patris spiritualis titulum in Prioris nomen commutarunt, Indaganti mihi aliquando data opera in Prioris nomen in ordine nostro usurpatum, non occurrit exemplum ante seculum XI. et instituta cluniacensis, certe ad seculum VIII. aut IX. ut hic fit, referendum non est. Itaq; anonymus pro Praepositi aut Decani nomine id ponere debuit, quando ex prope de nomenclatura discessit, an potius ad ead seculum X. iterum rejciendum, iudicent alii, quorum interest.

C. Optime ista coherent cum traditione cella alba ad Rhenaugiam pro stabiliendo inibi servitio S. Mariae à vico Nobili Sigimaro anno 858. peracta. Et ego utroq; pede in eius sententiam, cui quod ex eruditissimo S. Hugone docet, adventum S. Tintani in insulam nostram, sigendum epe ad annum 858, quam et aliis rationibus suo loco comprobavi, quin et laudo ipsius zelum, quo Rhenaugienses (plerosq; non omnes) perstringit, tandem illam epocham amplecti volentes. Quod vero donationem Sigimari hic cursim solum adducat, non laudo, ex ea enim fortè solidius originem Monij S. Blasij seu cella alba

cella alba
Eremita
nos in
aliam ad
rumpo
sistent
hec numero
ad annum
didici, sent
cum anno
dumodo
datum est
alba contin
satur. At
anno 858
alia iustam
Rhenaugio
ab anno 858
annos prima
non exclusi
858, attendi
sextam, et
dum nostram
nosper cons
omnes hoc con
Errant in h
claudere volunt
potius arguere
gimus tam
ut cum ante
Theonim suarum
meminisset, et
excitavit. Si
existimaverit
ad nihil utile
collegas cum
remus S. Ran
S. D. et quide
Rhenaugio
ocellu cella alba
Primo rat
destructionem
andi querit.

cella alba edificare potuisset. quidquid profecto sit, an nonnulli
 Eremita locum illum aliquam diu proavie inhabitaverint, altum
 meo insedit animo. Sigimarus revera primum illius cella Fun-
 datorem esse dicendum, cuius rationem alibi indicavi. Sic
 solum addo, primum illum mihi videri Fundatorem, quod ple-
 rumque cella noviter condita, non vero multis iam annis stabilita,
 plerent indignioribus Monasteriis commendari. quod vero sub
 hoc numero adverto est, S. Stanislauum donationem Sigemari
 ad annum 888. rejicere, contra meam, quam ex nostro S. Geroldo
 didici, Sententiam, qua ea refertur ad annum 886. aut 887.
 cum annus in charta praecise non exprimitur, nihil interest,
 dummodo in anno 888. praecipisse dicatur. Mens enim Aprilis, quod
 datum est Diploma Secundum Ludovici Germanici sub cella
 alba continetur, ratioque fuerat, cur necessario praeposenda vide-
 batur. At im merito non irri det, dum hoc ipsum diploma hinc
 anno 888. asigimus, ipsaque posteriorem 889. Statuente, inter
 alia, utinam Saperent, exclamat, ac intelligerent aliquando
 Rhenaugienses epocham Regni Ludovici desumendam esse
 ab anno 803. Recte! bene! his addendum erum 28. ita tamen, ut
 annus primus regni iam sit ille trigedimus tertius, inclusive
 non exclusive sicut vulgo dicitur, invenies profecto 888. non vero
 889. attendisset factem S. Stanislauum ad indictionem oppositam
 sextam, et non tam contemptim aberrasset. occasione Fundato-
 rum nostrorum ex gente quelfica, de quibus iustum tumulum
 nuper conscripsi, plurimas chartas huius epochae evolvi, et eas
 omnes hoc computo numeratas esse ac numerandas esse inveni.

N. XXXIII.

Errant nihilominus Rhenaugienses, dum ex laudata traditione con-
 cludere volunt, didiciplinam Rhenaugienses cella alba inrexisse, verso
 potius arguente, quod variis rationibus stabiliti. Conclusio Rhenaui-
 giensium tam naturalis erat, e contra S. Stanislai tam praepostera,
 ut cum ante octennium circiter R. S. Joan. Gualbertus in dedicatione
 Thesium suarum ad celsissimum Principem huiusmodi dicitur dicitur
 meminisset, id apud nostrates risum potius quam indignationem
 excitavit. Si ipsa in Thesibus aliquid expressisset, me provocatum
 existimarem, nunc autem dissimulandum putari, quia contentiones
 ad nihil utiles esse scio, imo sciebam, nec eruditissimos S. Blasij
 collegas cum defendente Professore hac in parte sentire. Sed ponde-
 remus S. Stanislai rationes, quas in prolixiori Prolegomeno primo
 S. D. et quidem omnino tres asert, postquam dixisset: ulterius
 Rhenaugiensibus contraire pergo, ut refellam insuldam opinionem,
 ac si cella alba undiq. florens in disciplina ab us reformata esset.

N. XXXII.

Prima ratione nihil aliud probat, quam quod Rhenaugia post
 destructionem suam, qua restorationem praecipit, reformatione
 indigerit: ergo, ait aliarum, potius esse indigebat, ut revivisceret.
 aptime!

Optime! advertere tamen volo imprimis, Monasterium nostrum non penitus sed penè destructum in Diplomatis asseri, jugiter enim Monachos perstitisse, ex chartis constat. Deinde totum opus Restorationis completum fuisse, antequam cella alba Rhenaugia donaretur, et quidem maxime per extraneos, non cella alba Eremitas, Imprimis ipsum Restauratorem wolfenium, quem in corde colo et veneror, deinde S. Tintannum, miraculis ac virtutibus iam undique clarum, anno 851, Rhenaugia Monachi habitu indutum, atque inter fratres solido quinquennio comoratum, quos non vagos non disolutos, sed disciplinatos, Regulares, et si vis, iam reformatos fuisse velex vita ipsius solidissime constat, cur enim aliud inter Fratres paucans, cur solidas vigiliarum laudes praeveniens, cur a constituta singulis fratribus annona cum licentia ablati abstinens memoraretur, si in Monasterio neglecto atque nullius observantia habitasset, antequam cella alba uniretur, aut fratres illius advenerunt, si tamen ulli unquam advenerunt? mitto sexcenta alia, quae facile eruere ex vita poterit, cui otium est, id solum ut notum ex Solitariarum Regula adverte, Includos in nullis Monasteriis permissos fuisse, nisi majoribus atque adeo observantia elasis: atqui S. Tintannus se se reclusit, latente S. Stanislao, antequam cella alba in partem Monasterij numeraretur. Restaurata quoque fuit Rhenaugia quoad disciplinam per gozbertum S. galli religiosissimum Monachum, quem electum fuisse et quidem iam anno 851. contra expressa verba Diplomatis Ludoviciani perperam negat S. Stanislauus, aiens, cum non electum non confirmatum sed immediate a Rege constitutum. seu impositum fuisse, cui e diametro Ludovicus: quem a Fratribus, et a se J. wolfeno, electum vocat. Restaurata est denique disciplina, si vis, ab aliis Monachis ex R. Gallia et Augia, Monasteriis illorum, avo, florantissimis, expetitis, quod non gratis dictum existimabit, qui in Diplomate Ludovici legit, confirmationem restorationis horum Monasteriorum abbatibus, magnis in aula viris, praesentibus et expetentibus fuisse impetratam. Adde non indignum Rhenaugia in disciplina Regulari instrui a Fratribus cella alba.

Secunda ratio S. Stanislai, et quidem praecipua, nisi fallor, deducitur ex ipsa donatione Sigemari, ubi diserte asseritur, eam fuisse ad stabilendum inibi servitium S. Mariae, inibi inquit ad Rhenaugiam pertinet non ad cellam albam, cuius potius Patronus fuerit S. Nicolaus. S. Nicolaus? Servit. antiquar. huius cultum saeculo IX. toto occidente ignotum fuisse, ergo cella alba potius nullum, quam Beatissimam Virginem Patronam habuisse.

gavantus.
Merati.
to. II. p. 1. l. 1.
VII. cap. II.

habuerit. a
qui in hac the
posse ad hanc
intentionem
Rhenaugia
liberaliter sum
subparticula
Stabilionda
cella alba, per
S. Stanislao
Monasterio
Fratres, ad e
quomodi servit
ad servitium
varum cas
ginis, sed in
expresso
pro sua opin
men mutua
nasterium
no wolfeni
plinas. quid
linem const
S. Stanislai
Saltem Regula
lienda a cella
et incoluerit, q
servitium S. Ma
nisi sponte ob
contribuere et
deseat in ser
augeatur, ut d
clusa, quae ip
Sigmari, ead
lex anno 858
qua dicitur a
Italia in pago
cum terris, p
ecit, ad stab
omnia intro
terium nost

um in

habuerit. adverti aliquando, quia cella alba locus ultimus est, qui in hac charta memoratur, particulam inibi potius referri posse ad hanc ipsam cellam, ut sensus sit, Sigomari viri Nobilis intentionem fuisse, ut cultus eiusdem gloriosae Virginis, qui Rhenaugia excollebat, in cella quoque alba propagaretur. Sed liberales sumus, de mus S. Stanislao, quod postulat, nimirum sub particula inibi intelligi Rhenaugiam. quid sequitur? Stabiliendam fuisse devotionem et cultum erga B. V. per Fratres cellae albae, et eam quidem devotionem, quam antea probante S. Stanislao Rhenaugia viguerat. Sed quomodo? cur non ex alio Monasterio specialiter servitium B. V. dedicato postulati sunt Fratres, ad eum cultum instruendum, seu promovendum? Et quomodo Servi Mariae Rhenaugienses magis idonei fuerint, ad servitium tale alibi, et in cella alba, introducendum.

Verum cardorei versatur non in cultu Beatissimae Virginis, sed in Regulari disciplina, utinam vel nomen huius exprimeretur in charta Sigomari, ut saltem umbram pro sua opinione S. Stanislao nancisci posset. Eam tamen mutuatur ex Diplomate Ludovici, ubi dicitur, Monasterium Rhenaugiense constructum fuisse à Patre et avo Wolfenii, nec non et ab ipso met, ob regulares disciplinas. quid hoc nescit? quod nam Murium nisi hunc in finem constructum est? Nihil stabilitur, verba sunt S. Stanislai, nisi quod antea inceptum erat, ergo dabit saltem Regularem disciplinam iam coepisse, antequam Stabilienda à cella alba fuerat. ceterum dicamus sine ambagibus et involueris, quod res est, donare aliquid ad Stabiliendum servitium S. Mariae, secundum sensum obrium, quem omnes, nisi spontè obtusi, intelligunt, nihil aliud est, quam aliquid contribuere eum in finem, ut qui donum accipit, magis exarscat in servitio eiusdem gloriosae virginis, ut cultus eius auceatur, ut Servi illi dicati, et multi placentur, et huiusmodi plura, quae ipse addere potes. sanè si vel praedium donasset Sigomari, eadem praesidi uti potuisset. unde quando Ludovicus Rex anno 858. Rhenaugia confirmavit in Alpego cellam, quae dicitur alba, alffam, waldkircham, seu quicquid in Italia in pago Veronense et Tortonense Wolfenus habuit, cum terris, pratis, sylvis, Servitium mancipiis etc. haec omnia fecit, ad Stabiliendum inibi servitium S. Mariae. Ergo haec omnia introduxerunt disciplinam Regularem in Monasterium nostrum?

+ Sed quid hoc ad donationem Sigomari?

Tertiam proba-

Tertiam probationem S. Stanislai, licet Sapius à me lectam et relectam, intelligere tamen proxius nequeo. unde eamde verba ad verbum adseribam, ut saltem doctior me lector edocere possit. Sic autem sonat: III. Non solum pro firmanda et evolvenda Rhenaugia disciplina Benedictina Sigimarus cellam albæ eidem tradidisse. Sed etiam unitam sibi possedisse Rhenaugiam odoremur ex laudatis Diplomatis Rudolphi et Henrici, ubi ei sicut aliis confirmatur, et in Alsigowe cella, quæ dicitur alba. Morem siquidem ab avo viguisse, ut varia Subin cella unico subessent Abbati innumeris prædit exemplis Mabillonius to. II. anal. Bened. sequenti exinde legitimam nasci putat Rhenaugia Præsules simul rexisse cellam albam, nostrorumque veros Pastores nominandos usque ad initium sæc. X. Hucusque S. Stanislau, quæ iterum quomodo pro intentione eius faciant, non capio. Mandit utique Cella alba aliquamdiu unita Rhenaugia, prout teste Mabillonio minores cella majoribus Moniis jungebantur, ac proinde eisdem Pastores habebat, iisdem Præsulibus regeratur. Sed numquid Pastores pascuntur ab ovibus? nunquid Præsules reguntur à subditis? quod tamen necesse est dicere, si concludere pro S. Stanislao volumus. Profecto si veritatem amamus, verò potius arguendo dicere debemus, Fratres cellæ albæ utpote oves pastos fuisse à Gotherto seu potius eius Successoribus pastoribus nostris, rectos, instructos, edoctos à Præsulibus nostris, verba disciplinam Regularem à florētissima tunc Moniis nostro in cellam albam, primitus à Sigimaro fundatam, fuisse introducta. Homini impariali et à futuris eventibus non præoccupato ponderandam relinquo diversitatem inter Rhenaugiam et albam: illa Monasterium in omnibus diplomatis et chartis illius ævi jugiter nominatur; hæc simplex nomen cellæ diu adhuc retinuit. illa adificiis justis atque Basilica instructa fuit; hæc vix Capellam ligneam ostentat. Illa Diplomatis Regiis, donationibus Comitum ac Principum, ac amplis latifundiis in pluribus pagis, quæ hodie iustos Comitatus constituerent, honorata fuit; hæc nihil horum. Illa sanctissimo viro Tintano miraculis insigni claruit; Reliquis de Roma, quam plurimis, in alia charta scribitur utique per hyperbolen innumera bilibus ditata fuit; Comites, Brethyeros aliosque viros excellentes inter suos admisit; hæc

nihil horum

nihil horum authentice demonstrare potest. In concilio generali
 Abbas confirmatus fuerat; hanc ne Priorem quidem tunc habuit.
 Illa Reliquia insignes cella alba intulit; hanc à Rhenaugia obti-
 nuit; illa Fundatorem cella alba Nobilissimum virum cum filio eius
 in Monasterium suum suscepit; hanc illotempore per hoc iniuriam
 sibi fieri conquesta non est. verbonon Rhenaugia Cella, sed Cella
 Rhenaugiavincorporata fuit etc. Meditanti plures eiusmodi au-
 thyteses in mentem venire poterunt; quæ qui animo sedato
 consideraverit, omni procul dubio naturalem consecutione
 faciet; par esse ut credamus, Non Rhenaugiam à Cella alba,
 sed vice versa hanc ab illa instructam esse, maxime, quod ad
 illud usque tempus nihil prorsus solidum aut authenticum
 de cella alba habeatur, ut proinde nostrates haud aberraverint,
 quando simpliciter sine contentione dixerunt, credibile
 esse, Regulam S. Benedicti per Sanctum Tintanum, Regemarum,
 et Lutherum filium eius monachos nostros cella alba illatam
 fuisse.

cella alba ritus suos, quos à S. Truperti inquitinis needum 9.
sub Abbate constitutis mutasse vult Buccelinus, Rhenaugiam
 introduxit. Potius à S. Trupertinis disciplinam mutare vult
 B. Stanislaus. quare? quod Buccelinus iam ad annum 801. chron.
 constantiensis scribit, sibi videri regulas à Trupertinis com-
 municatas fuisse S. Blasianis. alium nempe testem nec Bu-
 ccelinus habuit, in hac re veris monumentis destitutus, ut qui
 forte ignoravit, tunc nec ullos S. Blasianos extitisse. magis
 suspectam rem suam facit iste author, quod in eodem numero
 dicat, eodè id est ad annum 801. Prioris titulo iam præsuisse
 aliquos, nempe antequam Benedictinam regulam à S. Trut-
 pertinis didicissent, et quidem sub Prioris titulo ante seculum
 XI. ignoto. Eiusdem farinae est alterum testimonium, in quo
 ex eodem authore tantoperè glorietur P. Stanislaus idem nempe
 ad annum 857. ille scribit: Hercinia iuxta Paradisi Domini
 germinans germinat, in tribus maxime Coenobiis Divi Blasij,
 S. Trupertis, et S. Georgii. S. Georgii in hercinia. Aliud me docet
 Bertoldus constantiensis continuator Hermannii contracti author
 Suppas ad annum 1031. apud urtidium pag. 364. ubi de S. wil-
 helmo Airdaugiensi ait: Plura Monasteria ex integro usque
 quæ construxit, duo quidem in nigra sylva, unum S. Georgii
 alterum S. Gregorij. Scilicet in Aichenbach. videtur mihi
 confusam nonnullam nunquam fuisse Buccelini memoriam, ut
 cum ad aliquem annum non occurreret, quod ad scriberet, sine
 serupulo aliud aliquando lectum apposerit. Fortasse in eodem
 Bertoldo ad annum 1080. legerat: Tria Monasteria egregie
 pollebant

Sollebant, S. Blasij, S. aurelij, et S. Salvatoris, cui quidem testi-
monio Summa cum reverentia assergo. Caterum ad predictum
annum 857. aptius donationem Sigemari opponere potuisset,
si scivisset Bucebinus.

H.

Sustineri posset eum / Godbertum primum Rhenaugiensem
abbatem / ex alba cella in eunte sac. IX. apprimo florente, si ego
anti qui oro, assumptum, licet S. gallenses ex solis coniecturis
eam libentes suam vellent, quod de floribus et antiquitate
ingeritur, in questione est, caterum coniectura pro S. gallen-
sibus tot et tanti sunt roboris, ut vis vir prudens denegare absen-
sum vix possit. ^{hic} Casus me recensere, a me ne exigas lector, pro-
perat enim calamus: inveni es a libi. quomodo possid poterit S.
Stanislaus sustinere Godbertum ex fratribus cella alba fuisse,
omni et iam coniectura destitutus, cuius ne quidem nomen sicut
nec ullius alterius fratris occurrit. Sed nunc demum adverto,
quid tortia illa probatione pro restauratione disciplinae ex
cella alba descendente S. Stanislaus voluerit. voluisset nempe
ipso libentes primum Erasmum et Pastorem Rhenaugia fuisse
ex cella alba postulatum, licet id cordate edicere non pro-
sumpserit, unde ignosco lector, si quid gravius tibi contra anti-
gonistam meum dixi.

I.

Antwastum anno 867. Recensentur Abbates Rhenaugia et
cella alba communes. Sed cum ex Diplomate Secundo Ludovici con-
stat, wolfenun iam anno 858. id munus in se suscepisse, vix
credibile est, Godbertum primum abbatem ad huc profuisse Rhe-
naugia, cum cella alba illi traderetur. Ideo Antwastus primus
illius cella Erasmus numerandus, utpote iam ante illud diploma
Monasterio nostro unita, et quidem ad annum 857. Secundus erit
sape dictus wolfenus Restaurator noster, qui usque ad annum 878.
regimen suum produxit, reliqua cum chronologia nostra con-
cordant.

K.

Nomina porro Monachorum cella alba, qui Rhenaugiam
conceperant, discimus ex Necrologio S. gallensi. vix credo ullum
Monachum ex cella alba Rhenaugiam concessisse, nisi forte iussu
abbatis mutationem loci praecipientis: quin potius quidam Rhe-
naugienses cellam albam conceperunt, possessionem loci adeptos,
disciplinam secundum Regulam S. P. Benedicti instrumentes,
S. Reliquias S. Blasij illuc transferentes etc. Multo minus verum
est, duos illorum fuisse Presbyteros, quatuordecim Monachos con-
versos, et undecim Sorores. Sorores, ac conversos in Rhenaugia
nullos novimus ante finem saeculi XI. unde frustra gloriatus ex
hoc loco S. Stanislaus, ac si exinde constaret, conversorum genus
iam saeculo IX. in cella alba viguisse, quos certum est, auto-
instituta cluniacensis atque adeo ante saeculum XI. nullibi lo-
corum

corum re-
preoccupatio
solum animu
exercere poss
-beris qui d
solum manib
vidit Monach
annum 1120.
-cipis nostris
gallensi docer
allanes locu
alio ac patido
se videre locu
ipso column
nisi in column
latum Albar
et tamen ser
ij vincerunt a
et allern, alb
jam non est, ea
confratres suo
libentius er ip
Rhenaugia ser
concessis in ser
aligo occurrerun
Cellam albam
Sicut alia loca
Et ego probabili
attentioni, in quo
que utiq; locum a
Hungari non ver
-naugia anno 925
Nam autem an
ex ipso Rhena
-cere requimus.
que. Contra cin
tempore proce
aliquam, et solu
Rhenaugiensi b
S. gallensi inter
sit calamo sacul
-cum lesi pti. A
-tare capiti qua
qui solus Clem

— eorum reperiendos. Sed ut evidenter appareat, quantam vim
 preoccupatio atq; nimius rerum suarum amor in homine non
 solum animum, sed etiam in sensus externos atq; adeo oculos
 exercere possit, exemplum hic nobis prabet S. Stanislaus Wul-
 -berz, qui dixit, librum prædictum Fratrum conscriptorum
 se in manibus gestasse, atq; oculis accurato q; lustrasse: et hic
 vidit Monachos nostros Rhenaugienses duodecimi sæculi ad
 annum 1170. Sub Ottone Abbate Rhenaugia existentes, sacros-
 -logis nostris cum die æmortalis illatos, et hic in pagina S.
 Gallensi descriptos, vidit, inquam, et putavit se videre suos
 albanos sæculi IX. homines, vidit columnam rectam scriptam caractere sæc. X. et interpolata. *lexip.*
 alio ac pallido atramento atq; manu sæc. XII. et tamen putavit
 se videre sæculo IX. olim viventes, eosq; hinc, hinc taliter legit, quos
 ipsa columna perpendiculariter legendos esse demonstrat.
 vidit in columna recta scriptam vinerat et ad latus interpor-
 -latum Albarn, qui sub Ottone Abbate nostro obiit die 8 decemb.
 et tamen se videre putavit, et ex his duobus nominibus legere
ij vinerunt albani, ita ut vinerat significasset, ij venerunt,
 et albarn, albani. qui hoc potuit, quid non potuit? mirandum
 jam non est, cum tot albanos ibi vidisset. Ignoscerem illi, nisi
 confratres suos viros eruditissimos tam turpiter decepsisset.
 libentius ei ignosco, quod ait, hese esse, quorum sudore stabilitum,
 Rhenaugia servitium S. Mariae stem wolvenum indiguisse tot
 conversis in structura Monasterij nondum perfecta. opportune
 utiq; occurrerunt post ducentos, et quod excurret, annos.

Cellam altam ab Hunnorum incursionem aut derelictam, aut
sicut alia loca sancta sæc. X. incunte devastatam supra inuimus.
 Et ego probabilius factum credo propter auctoritatem diplomatis
 Ottoniani, in quo Reginbertus primus ibi habitare cepisse aperiitur.
 quæ utiq; locum aut derelictum aut destructum supponunt. Ceterum
 Hungari non verò Hunni fuerunt, qui eam vastationem etiam Rhe-
 -naugia anno 925. intulerunt.

L.

Num autem unus ex Monachis fuga elapsis ac revertentibus, vel
ex ipsa Rhenaugia, aut ex eremo Despara Einsidlensis fuerit, edi-
cere nequimus. Adq; ego de Reginberto pro certo aliquid edicere
 queo. contra Einsidlenses sciat, quod eorundem fundatio vix aliquo
 tempore præcedere potuerit, nec verisimile sit, Religiosum
 aliquem, et solum, statim sine postulatione amandatum. Pro
 Rhenaugiensibus ipsa præcedens necessitudo, et quod in folio
 S. Gallensi inter Rhenaugienses aliquis Reginbertus adscriptus
 sit calamo sæculi X. expressus, ut fidem quoq; faciunt eidem cir-
 -cumscripti. Heremita vir sanctus vocatur, qui primus ibi habi-
tare cepit, quæ secundum sensum obivum anachoretam indicant,
 qui solus eremum aliquamdiu incoluerit, credibile est, Regin-
 -bertum.

M.

1000

443
249

Bertum ex instinctu divino locum ab aliis neglectum haud multo post Hungarorum vastationem habitare coepisse, atque paucos latim alios congregatos, qui more anachoritarum pluribus annis sancte ibi vixerint, de quibus forte plerumque intelligenda, qua anonymus confuso ordine et gestis conglomerauit.

N. Factum, ut à jure Rhenaugiensi, et potestate Ep'i constantionis liberi evaderemus, antequam Rhenaugia etc. credo item huc referendum, quod anonymus ait, anachoretas illos Ep'u constantiense adisse, quod praecipue pro restauranda cella seu Monasterio contigisse putat, maxime quod Rhenaugia ipsa, adquam locus ille per-

tunc subest, Regis verti sanctitati;

tinebat, Episcopi cura ac potestate, ac S. Conradi prudentia, futurorum praescia ad scribendum, quod tunc cella alba ab Rhenaugia separata fuerit, haud enim tot bona evenissent, nisi cella illa in proprium Monasterium exeresisset, verum hoc non compactum credo, uti S. Stanislaus, qui id ottenum imperio, fere dixerim iniusto, renitentibus Rhenaugiensibus ad scribere omni modo conatur. Si possessionem diuturnam pro titulo iusto usurpet, saltem bona fidei ne obliuiscatur. Ego vero omnia ordine, atque cum debita solemnitate facta fuisse aspero, atque adeo Sanctum Episcopum non usurpatam potestate cellam à Monasterio divuldisse, sed praehabito consilio et assensu Fratrum Rhenaugiensium, qui Monasterij principalis restitutioni intenti haud gravate in petitionem consenserint. Si enim S. Conradus donationem unius Pradij a. 968. acceptare noluit, nisi prius convocatis et rogatis Monachis, ut habetur in charta m. h. XXVIII. coram praesentia Domini Ch'hradi Ep'i cum consensu Monachorum; quis credat alienationem totius cellae admidisse contra voluntatem eorum, quorum intererat, cum id pugnaret contra Regulam, contra justitiam, contra privilegia, et ipsam confirmationem Regiam tradita cella alba. Proiecto non tam barbae fuisse illius aevi homines mihi persuadeo, neque tam subdolo contigisse, aut tam secreto contingere potuisse novum huius Abbatiae constitutionem. Pugno in haec contra S. Blasianos pro S. Blasiano,

Age vero huius rei luculentum testimonium producamus ex Serenius San-Blasiano, et ex ipso libro constructionis, si tandem aliquid veri contineat. quid enim sibi vult illud notum, coma pagina 8. aversa: Huius temporis initiatus est locus Rhinaugia, à quo etiam Sumppere privilegia sua, ut docet calculatio sive descriptio chronicarum. & quae batur quidem prius anonymus de otone III. Imperatore, sed non adeo scrupulosus est in temporis computo, ut sub his formalibus, huius temporis spatium mediū saeculi subintelligi non possit. credatur ergo, per me licet, initiatum fuisse locum Rhenaugia, vel quod Basiliaca ab Hungaris profanata aut destructa fuerit ab Episcopo reconciliata

16. 53 m. 1881

21. 11. 1881

quoniam / strenger

Reconciliata
proprium Abbat
vel denique quod
laesit restit
Rhenaugia
etiam Sumppere
sicut Sumppere
ista priorologia
propria abbat
Sumppere
ad otone ali quo
illis data fuisse
cis ut moris ora
aliquo de xxi
to licet deo xxi
No indignem
no debere Rhena
pretiosissimas
primum Abbatem
non metior, se
quam Rhenaugia
recentiora m. l.
gionos fuisse.
Primum itaque
Ep'o constantion
948. et 955. obit
videtur, et mal
962. quando Regis
privilegiorum
torum, conformi
privilegia et latif
non nisi de Regis
ceto ad fuisse aliqu
maturis ante Rhena
cellam non ab
Berin geri electio
ab illo qui Senlo
inter duos Regis
N. Abbatem Serre
obscura: sed quis p
quint? Scio iam
igitur. Sactem Sen
Hec mea Senoa
certa melius olim
respectum et abbe
posterioris aui P
aliam Synopsin
pendij loco subje
licebit.

Reconciliata, aut de novo consecrata, vel quod anno 972.
 proprium Abbatem wispetum permittente S. Conrado obtinuerit;
 vel denique quod bona hactenus ab Episcopis iniuste usurpata anno 998.
 fuerint restituta. mihi tamen vicissim cedendum postulo, ab
 Rhenaugia Fratres in Cella alba data fuisse privilegia: a quo
 etiam sumpsisse privilegia sua; nemo enim ab alio aliquid
 licite sumit nisi ei fuerit ab illo datum. Quoniam sunt igitur
 ista privilegia? utique immunitatis ab exactionibus laicis, electionis
 proprii abbatis, et advocati, libertatis etc. Ergo haec privilegia
 sumpsere Fratres de Cella alba primitus et principaliter non
 ab Ottone aliquo, neque ab Episcopo, sed a loco Rhenaugia; ergo haec
 illis data fuere, et quidem in forma authentica, et litteris publi-
 cis ut moris erat, quas quidem litteras saltem in chartulario
 aliquo descriptas viderit anonymus, quod sub verbis illis in-
 tulerit Descriptionis chrenicarum.

Stultit
libero,

Na indignemini S. Blasiani confratres charissimi, quod dicam
 vos debere Rhenaugia S. Regulam et institutum Benedictinum,
 pretiosissimas S. Blasij Reliquias, denique libertatem, et pro-
 prium Abbatem eligendi facultatem, qui primordia vestra
 non metior secundum statum modernum. Magnificate anti-
 quam Rhenaugiam; ne vos pudeat: nos magnificabimus paulo
 recentiore S. Blasium; ne vos poeniteat, aliquando Rhenaui-
 gienses fuisse.

Primus itaque S. Blasij electus Abbas Berngerus a S. Conrado
 Episcopo constantiensi benedicitur et confirmatur intra annum
 946. et 955. obiit anno 974. Et illi anni tanto operi imaturi
 videntur, et in aliam differri electionem primi abbatis ad annum
 962. quando Regina Bertha aulam Caesaris adivit pro confirmatione
 privilegiorum, et distinctione cano-um a Rhenaugia separa-
 torum. conformius enim aequitati ac naturalius mihi videtur, ut
 privilegia et latifundia Rhenaugiae a Regibus concessa et confirmata,
 non nisi de Regis licentia alienentur, aut separantur. Liberè ergo
 cedo ad fuisse aliquando diploma Ottonis I. de anno 962. quo satis adhuc
 mature ante Rhenaugiam proprium Abbatem poterat nancisci
 Cella iam non alba sed S. Blasij. Et quare non possit eoque differri
 Beringeri electio, cum expeditum adhuc non sit, au distinguatur
 a billo, qui saeculo sequenti vixit, verum et hanc et illam alteram
 inter duos Reges distinctionem, et continuatam a saeculo
 X. Abbatum seriem libenter amplector, licet res sint ad modum
 obscura: sed quis prudens in antiquis omnia plana et expedita re-
 quirat? Scio iam a saec. XI. ad miraculum excrevisse S. Blasium;
 igitur saltem saec. X. firmas radices ei admittamus.

O.

Haec mea sententia de originibus Cella albae fortassis non placitura,
 certe melius olimanda: sed candor saltem in amicos placeat, qui sumum
 respectum et observantiam gero non ad modernum modum, sed et ad
 posterioris aevi S. Blasium. Hinc libertatem mihi concedi rogo,
 aliam Synopsin historicam originis Monasterij S. Blasij com-
 pendij loco subijciendi. Liberalis ero quantum salva veritate
 licet.

Synopsis

*Synopsis Historica
Originis
Monasterij S. Blasij.*

Ad annum 857. Sigemarus vir Nobilis Cellam albam à se fundatam in loco, in quo secundum traditionem antiquam plures Eremitæ diutius Sanctissime vixerunt, Monasterio Rheingaugiensi sub confirmatione Regis Hadonici tradidit. à quo Monasterio tunc primò restorationis fervore florentissimo cella alba Sacras Divi Benedicti institutiones, et circa annum 867. pretiosissimas Divi Blasij Reliquias suscepit, usdemq; Præsulibus paruit, nempe

Autwarte anno 857.

wolfeno usq; ad annum 878.

wichramo anno 885.

Gozberto II. anno 888.

Ruoperto anno 912.

Vastata Subin per Hungaros anno 925. Rheingaugia, Reginbertus Presbyter, probabiliter ex Rheingaugiensibus, qui prius Cellam Albam incolabant, ad locum eiusdem Cellæ derelictum Dei nata se contulit, se aliquamdiu Solus, deinde cum sociis Eremiticam vitam excoluit. Notus Sanctitate viri Sanctus Conradus Constantiensis Episcopus, cuius cura tunc Rheingaugia commissa erat, cum consensu Fratrum Monachorum Rheingaugiensium, privilegium libertatis et eligendi proprium Abbatem cepit, obtentago per Reginbertum ab Ottone I. Confirmatione ad annum 968. Berngerum primum Abbatem benedixit, et confirmavit, antequam Rheingaugenses à cura sua dimitteret, quos primum anno 973. Abbatem consecutos Suisse constat. Reliqua ut Suprà.

Idibus Februarij 1770.

1763
1763
1763

n
Baer
1763
1763

1763
1763
1763

que ad n
S.
Eucto
S. Blasij tract
Rheingaugiens
Cella alba
wernherus ab Ho
al nullus Rex aut
Sub idem temp
him veniens he
et toto consensu
S. Blasij S. Mi
Kal. octob. 1763

Morit Tructua
addiocendis riti
Augusta acumota
liberatur habita
lano quodam qu
Eremiticam in B
quog; Thildemiu
anno 1070. Ad
quog; S. Blasium
Fridericum onto
Rheingaugiam post
Cinsidleni. do
ad S. Blasium re
produsse S. Ep
abbates vero div
ratur Diethelm
Monria cum q
S. Blasij fuit, pr
que et Rheingaug
lium. 6. Canon
Memorat qu
toratis servante
ad Miriam Mure

Excerpta

Ex Epitome omnium rerum,
quæ ad notitiam domesticam Monasterij
S. Blasij facere possunt.

Auctore R. P. Stanislaus Wülberts.

Tom. I.

Abbas
Wernherus.

Scrīpsit tractatum de S. Trinitatis Mysterio. 1045.

Rhenaugienses ab Henrico III. diploma obtinuerunt cui inderitur colla alba. Sed ne vel minimum post hoc jus evasce possent, Wernherus ab Henrico IV. aliud diploma impetravit, cui inseritur: ut nullus Dux aut comes vel alia aliqua persona aliquid juris habeat.

Sub idem tempus: Dominus H. Hugo, abbas Cluniacensis ad S. Blasium veniens honorifice à Domino W. Wernhero, abbate eiusdem loci et toto conventu susceptus est. Confraternitas inter eos instituta fuit.

Sacellam S. Michaelis construxit. 1067.

Kal. octob. obiit. 1068.

Gidilbertus.

1068.

Misit Tructuariam duos Monachos utonem et Rustenun pro 1069.

addiscendis ritibus, qui ferme idem cum Cluniacensibus. Agnes Augusta accomodatix Regularis ordinis vocata duos istos Monachos libera litera habuit, sed in omnibus providit. Refellit hic S. Stanislaus quosdam, qui opinantur, hoc primum tempore S. Blasianos Eremiticam in Benedictinam disciplinam commutasse. Refutat quoque Trilhemium, qui inter Monasteria à S. Willhelmo, qui primum anno 1070. Abbas Hirsaugia Benedictus fuit, reformata numerat quoque S. Blasium. In eo tamen errat S. Stanislaus, quod Beatum Fridericum antecessorem S. Willhelmi ex Murio Schaffhusiano Hirsaugiam postulatum aserat, cum constet, fuisse ex sacro cœno Elnoidlensi. demonstrat porro nullas extraneos unquam Abbatibus ad S. Blasium regendam fuisse vocatos: quin e contra ex S. Blasio produsse d. Episc. Basileensem, Constantiensem, et Lugdunensem, abbatibus vero diversis in Monasterio numero 53. Inter quos numeratur Diethelmus Rhenaugiam postulatus. Recenset deinde Monasteria, cum quibus pia confederatio hoc et sequenti seculo instituta fuit, prout in membrana seculi XII. recensentur, inter qua et Rhenaugiense legitur, sunt autem Monachorum 49. Monialium 6. Canonicorum 9.

Memorat quoque sub hoc Abbate assuisse Monachos, litteratos, literatis servientes, atque etiam Sorores, quarum quaedam missa fuerunt ad Murium Murensis, unde excrevit Murium Hermenowilanum. Henricus.

1071. Henricus IV. Septem cum dimidio Manso S. Blasii donavit,
 Adolhaida Benefactrix Rudolphi de Rinselden Regis Rom. uxor
 cum duobus filiis in Sacello S. Blasij qui esset.
 Bernardus S. Blasij Monachus et Presbyter doctus Scripsit apo-
 -logeticas rationes contra Schismaticorum cavillationes ad adol-
 -bertum Spirensem Propositum.
1075. Rudolfus predictus adhuc Dux Suevia donavit Prædium in
 Schluse, hodie integer pagus et Vogteya.
1077. Bernardus Abbas Massiliensis Greg. VII. Legatus ad S. Blasium
 divertit, et confederationem inuit.
1082. Wernharicus Comes de Habspurg ad Mirium suum Murense
 postulavit et impetravit plures Monachos, conversos et Moniales,
 ex quibus Rupertus titulo Prioris reliquis profuit.
1084. Notat hic S. Stanislauus terram circa Monasterium adeo excultam
 fuisse, ut intra limites ab Otone datas integra prefectura et
 pagi hodie numerentur, et successu temporis quinque Ecclesia
 Parochiales edificata fuerint, Existimo, hanc terram omnem
 fuisse à Sigemaro in prima fundatione contributam, cur enim
 liberalis non esset, qui se ipsum quoque Evangelia dedit, Monachus
 ibidem factus, igitur Otto limites tantum percutit, ac de novo
 confirmavit.
1085. Adolhaida filia Rudolphi Rom. Regis et adolhaida, postea
 Regina Hungaria magnam partem S. Crucis dono dedit cum
 40. aureis, ut honorifice adornetur.
 Eodem anno alius Prior Sutfridus à S. Blasio ad Muros mittitur.
1086. VI. id. octob. obiit Gysilbertus abbas, et apparuisse inter Cœlites
 ab anonymo dicitur Adamo Priori Molismensi, et udalrico de
 Sulzo.
 Addit quædam præcipuorum Religiosorum facta ex anonymo
 authore libri Constructionis aliisque, scilicet Wigmani de Hirz-
 cellerarji, udalrici de Usenberg reclusi, Arnoldi de Scklingen,
 Lutholdi de Doehlingen, et Marquardi Diaconi erga B. virginem
 devotissimi.

Uto.

Uto.

Ex Comitibus de Riburg electus abbas S. Thegerus ex Priori Reich en bacensi Tertius abbas S. Georgii in Sylva nigra, qui 700. Monachos et Moniales collegit, quarum aliqua Codicem illum villinganum scripsit nupero incendio in cubiculo Abbatiati concrematum. confraternitas inter S. wilhelmum et utonem facta.

1086. 1088.

Obit piissime Sabato, ut petierat Truto de Gundaltzheim Monachus S. Blasij.

1089.

Ekardus primus abbas postulatus cum 12. Monachis ad Erlacense Muriu[m] recens fundatum, nunc Bernatum.

1090.

Sacellum S. Nicolai ex ligneo factum lapideum.

1091.

Mathilda nota Comitissa Tuscia Gradium donavit in Titenesheim.

1092.

Ochsenhusanum Muriu[m] fundatum a Fratribus de wolfsart suande Hauino, adalberto, et conrado. Burchardus primus Prior datus.

1094.

Hartmannus ex Zaringia natus, datus abbas primus Muri Gotwicensi in Austria, reformans Canonicos in Monachos, notat hic S. Stanislaus, Chronicon Hermannii contracti, quod edidit urstisius, desumptum fuisse ex Codice villingano, scripto sub initium Saeculi XII. de quo supra.

Otto Abbas Novam Ecclesiam et claustrum adificat.

In altheropach Cono primus abbas cum Colonia mittitur, wiblingen quoque Coloniā accepit cum wernero abbate anno 1099.

1095.

Suitfridus primus abbas Murensis beatus sine quieuit.

1096.

Postulatus illuc iterum, S. Blasio Rupertus.

1097.

Hartmannus et otto Fratres de Riburg fundatores Muri wiblingen.

1099.

Fundatur Prioratus wittenau in Brigonia, modo Dur lacensis, a Abbatibus de warth Henrico, Erchenbello et arnoldo, quorum duo postremi Monachi facti S. Blasij.

1100.

Theodoricus cum Colonia Danawestam mittitur, Monialibus Monachi substituturus.

1101.

Frates illiterati laici in veteri Muriu[m] morabant, quod xenodochiu[m] nominabatur, et distincti erant a Fratribus illiteratis nobilibus. Kal. oct. uito obiit piissime.

1108.

Subveniuntur Monachi, qui sancte sub utone vixerunt: Elberhardus de Dasilea, Lampertus de varnon, Bernerus de Bottingen, Bertholdus de Frickingen, wigmannus de otom wiler, udalricus de wales wiler, udalricus de sulda, Iringus peregrinus.

Rustenus.

Rustenus.

1108. Rustanus, Rostein, Rudastinus (in nostris Ass. vocatur Rostein.) infirmariam et curiam abbatis edificavit.
1109. Rupertus Murensis abbas resignat.
1110. Beraw a Godefrido de Beraw donatum, ubi Moniales e S. Blasio translata.
1111. Eberhardus comes de Wirstenberg Monachus S. Blasij.
1113. S. Bertholdus Monachus S. Blasij Abbas garstensis.
1114. Adalbero et Alkerus de Walthusen: Cellam in pradio suo quod vulgariter wisli non dicitur, et est in pago Thuragensi constructam Deo et S. Blasio in perpetuam hereditatem Religionis intuitu tradiderunt cum omnibus pertinentiis. He Innocent. Ep. II.
1118. Erlewinus de Sellenburg donat Töttingen, unde Praepositura in clingnowe.
- Arnoldus de Krenchingen donat Betmaringen cum filiali Manzen.
1120. Engelborg a Conrado de Seldenburg Fundator, cui abbas adiphelmus o cum Colonia e S. Blasio datur, quem Hartmannus Einsidensem putat.
- Incepta lis de advocatia cum Epö Basileensi, rationes pro et contra ratione Exemptionis.
1121. Nobiles de Kaltenbach Lundant Burglen.
1122. Walhumus abbas cum Colonia postulatus e S. Blasio in Cüddorf.
1124. Item postulati Abbates wernherus de Turego in Ettenheim, et otto ad Murium S. Georgii in Stein.
1125. S. Blasium Argentina ab Imperatore ab liberum ab advocatia Epö Basileensis pronuntiatur.
- XII. Kal. oct. obiit Rustenus Abbas.
- casula laudensis originem suam debet apparitioni circa haec tempora facta cuidam converso sacerdotis ignoti, qui cum Missam legisset in Schuchse, disparuit, et creditus est esse S. Nicolaus Patronus illius Ecclesiae, ut miracula comprobant, per casulam et baculum facta, maximè in Sannandis furiosis. haec casula cum baculo translata est in Lauden See. XVI.
- Adduntur denique quidam pii Religiosi ex libro constructionis sub Rusteno abbate viventes ac mortui, ut Hermannus de aelbuch conversus, ulricus coquus conversus, Luitfridus de Hotwiler, Conradus Presbyter, Trutmannus de Turego, Heligodus Monachus. N. de renovata cum Rhenaugiensibus confederatione nihil habet, quae tamen ob Rustenum in fragmento libri fratrum scriptorum nostrorum inventum probabilis est, si tamen interrupta haec tenus fuit.

Bertholdus.

In diplomate Lotharii Regis contra Ep̄os Basileenses Berchtoldus primus vocatur Abbas venerabilis titulo Ep̄is proprio. M. nostris abbatibus ab ovo datus fuerat.

Udalricus II. Ep̄us constantiensis postulatus è S. Blasii, 1128.
ex familia de Castell.

Giraldus S. Blasii Monachus et Scholasticus missus fuerat à Rusteno Abbate unicum Truttmanno, et interfuit cum anno 1120. Gregorius S. R. E. Cardinalis et Pontius Cluniacensis inter Rudolphum Ep̄um Basileensem et S. Blasii Præsulem discuterent controversiam. 1120.

Moniales ex Berau in Mnsium Vā, fundatum à Lutoldo de Regensperg.

Adalbero de Troburg Prior postulatus Ep̄us Basileensis. 1121.

S. Adilhelmus Engolbergensis abbas obiit, cuius baculus cœnis cum cornu Dama superest.

Quod in quibusdam litteris Mnsium S. Blasii vocetur congregatio, probat hactenus semper congregationem fuisse, ergo et Rhœnangia congregatio fuit sic hactenus semper vocata. Cardinalis Passionei vocavit: antiquissimam congregationem seu Monasterium. To Sou explicativum est idem qd Senat ac id est. Hinc dicit S. Blasium nulli unquam congregationi se aggregasse. 1122.

In wagenhusen et Tischningen duo Abbates dati è Petri domo. 1124.

21. Kal. Febr. Innocentius P. Bullam confirmatoriā dedit, in qua prima vice occurrunt Ecclesia Birmensdorf in pago Turicensi, et Griesen in pago Illeggoviensi. Itaque an donationis seu exemptionis titulo nobis acciperint, ignoramus, cum unicum Pub. Bertholdo benefactorem sciamus, Welfonem Ducem Spoleti, Marchionem Tuscia, Principem Sardinia, et Dominum totius Domus Comitissa Mathildis qui in loco Cunigestul coram Friderico Suevorum Duce ac multis Fidelium Suerum S. Blasii donavit tria mancipia in Nendingen obhcam, Irmingart, et Mathildem, filias operti de wilarè apud Ravensperg anno 1140. Tanti nimirum illo voce veniebant mancipia, ut magni Principes publicis tabulis in remedium tum suæ tum omnium Parentum animarum ex illis plenes facerent traditiones. M. de Griesen non costas et antiquissimas traditionum chartas habemus. 1140.

Lis cum

1141. *Lis cum ortliebō Epō Basileensi ratione advocatiā tandem plenē soluta, traditis à S. Blasio quatuor curtibus.*

III. Kal. oct. Nov. ^{obijt} Berchtoldus abbas, sub quo vixerunt: Bern-
herus de Basilea, Henricus de Hardegi, et Godeboldus de
Tanne pū Religiosi.

1141. Guntherus ab Antlow.

1147. S. Frowinus in Engelberg postulatus, probatur non
fuisse Einsidlonsem, sed S. Blasianum.

1150. Mons Staufen contra Munium Schaffhusiense S. Blasio
adiudicatus à Conrado III. per Rudolphum de Dentburg,
Conradum Zaringia Ducem advocatum S. Blasij, et Her-
hardum Nellenburgi Comitem advocatum Schaffhusij.

1152. Diethelmum fuisse à S. Blasio postulatum apud omnes
in confesso est, attestante pariter codice membranaceo
Bibliotheca nostra pag. 181. Item Diethelmus abbas Rhe-
naugiondis Coenobii prius Frater nostrae congregationis.
at de anno suscepti abbatialis regiminis aut obitus sub iudice con-
troversia haeret. Casparus II. abbas in tabulis Blasianis et Gallia
Christiana annum statuit 1144. Rhinocienses Successionem abba-
tum ab anno 1125. usq. 1206. maximam partem ignorant, atq. Diet-
helmi postulationem ad annum 1159. reposuerunt. Iudicem in
hisce tenebris exoro documentum ex archivio Rhinociensi nobiscum
communicatum, cuius verba mihi Cynosuram statuo: Sub anno Dñi
1160. Diethelmus de Otwilare Frater Mangoldi p. B. in notis hęc
Sequentia adduntur: Exim. Nostrae Abbatidis, qui in extrema senec-
tute anno 1156. S. Blasij pedum accepit, fratrem voluit, cum et
ipso Mangoldus de Otwilare paternis bonis nos ditavit, deinde
reliqua describit P. Stanislaus, male tamen expresso die emor-
tuali: dieq. Sancto Palmarum, qui eo anno pridie idus Aprilis
extitit. Nunc est quod male statuit annum 1153. volens Diet-
helmum anno 1152. fuisse postulatum, vide an hoc documen-
tum pro Cynosura statuat, quod annum 1160. pro se fest.
adducit deniq. Galliam Christianam, qua duo Diethelmos
à S. Blasio postulatos habet, subiiciens: Ego unicum tantum
agnosco anno 1152. evocatum, et anno 1153. demortuum.

1154. Idem liber membranaceus exhibens abbas à S. Blasio postula-
tos ita pergit: Item sub eodem Abbate Gunthero Conradus de
Gundellingen Abbatiam Schaffhusiensem resignat, et hic vitam
finivit.

Pridie

Fridie nonas aprilis Hermannus Epus Constantiensis Rhe- 1158.
-nania litteras publicas dedit, quibus S. Blasii confirmavit Mo-
-nium Boraw, et Ecclesiam in Hochinschwanda cum decimis etc.

Prior Summus seu Magnus dicebatur respectu aliorum Priorum 1164.
in Ochsenhuson, Durglen, Witnau, Bernu et Prioris claustralis
S. Superioris. Inter Priores Magnos numeratur ad annum 1151.
Diethelmus de Otwilare, et eius frater Mangoldus ad annum
1152. Sempatus 1159.

XIII. Kal. Febr. obiit Guntbertus abbas, Religiosi pui sub eo 1170.
numerantur. Engelhardus de Wosperheim, Adelbertus de Boneck.

Wernerus de Küssenberg. 1170.

Litem contra Murium Schafhusianum ^{enae} coram Ottone Epō
evicit. deflorationem ex S. Patribus edidit impressum Basii. 1173.
Lex à iugu. Bullam à Calixto III. anti papa obtinuit. 1174. vel 75.
VI. Kal. Junii obiit.

Theopertus de Dudenang. 1175.

Bullam ab Alexandro III. Impetravit.
obiit D. Trovinus abbas Engelbergensis Restaurator, 1178.
authos et scriptor Codicum etc. Sepulta est inter S. Blasium
et Patri Tomum ratione Parochia in Tengingen per Her- 1180.
mannum Epum Constantiensem. 1186.

Mangoldus de Otwilare. 1186.

Frater Diethelmi Rhenaugiensis Abbatis magna generis 1186.
nobilitate atq; opibus potente domo oriundus, cuius paterna
hereditate Murium S. Blasij plurimum fuit locupletatum.
Henricus postulatus Laureacum Abbas.
Arnoldus Scholasticus.

Iussu proterea conradi archiepiscopi Moguntini ob jura 1187.
patronatus in Griesheim inter Mangoldum S. Blasij et
Heinricum Rhinavia abbatem vestentem litem, quoniam
obrationum, allegationum, testium et privilegiorum Jo. II.
prob. N. 20. / argumenta nemo decidere volebat aut poterat,
Hermannus Epus Constantiensis Rhinavia Praeulem eo
permovit.

Permoit, ut accepti triginta marci argenti omne jus in Ecclesiam
Griesheim S. Blasii dimis erit anno 1187.

1188. Moritur Chuno olim Abbas Murensis, ad calcem folij manu
posteriori hæc leguntur: S. Ruotenus Haer. cum in abbatiati
dignitate partem primam actorum Murensium, ac postea in S.
Blasio chronicon Burglense scripisse nuper probavit. alia
manus probabiliter ipsius S. Ruoteni sequentia videtur: Non solum
latram partem primam, sed integra acta, una excepta genealogia
præfixa. Refutare eundem agropus est anno 1708. S. Jo. Bapt.
Wieland Mon. Murensis in vindiciis vindiciarum Koppia-
nozum, cui appositæ est Res extra dubium posita in Epistola
Cyclica ad aques rerum æstimatores.

1202. Lix componitur cum conrado et Lutholdo de Krenkingen. ~~XIV~~
1204. xiv Kal. Majj obit Mangoldus abbas.

Hermannus I.

1204. Probabiliter de Zimberon Mense Februario paucis à Manz-
goldi obitu elapsis diebus abbas electus. B. hic mendum ir-
repperit, cum Mangoldus supra dicatur mortuus mense Apr-
-rili.

1218. obit Berchtoldus v. de Laringen. ultimus advocatus huius familia
anno 100. propemodum annis, cum antea qd. tot annis advocatiam
tenuerint Ep'i. Basilienses. post hæc nullus advocatus electus
fuit.

1219. Primus Hermannus se nominat Dei gratia.

1222. xi. Kal. Junij obit.

Otto.

1222. continuator chronici Tridungensis ab anno 1146. usq. ad
annum 1210.

1223. x. Kal. aug. obit.

Hermannus II.

1223. De Lobon. in sigillo non stans sed sedens depingitur.

1224. Domus auf dem Kampsi bach pro puros Turigi donatur,
in qua olim Præpositi.

Est tempore plures Præbendarij, qui bus donatione facta victus
tribuebatur.

Heinricus VII.

Henricus VII. liberat ab exactiõibus S. Blasium considerantes 1228.
oppressiones et inopiam claustr. S. Blasij in Sylva nigra. oppres-
siones sane leues respectu Rhenoaugionsium.

Burchardus et Conradus Milites de Besteten et Roerstetten. 1229.
Benefactores Berevia.

Ulricus Scliburgi comitis procurator in castro Baden. urbes 1235.
iam antiquitus sic vocabantur, sic S. Greg. castum capinum. Lib. II. dial. cap. 8.
S. Germani. plurima apud Stabillonium.

Resignavit abbas paulo post mortuus. 1237.

Henricus I.

Rudolfus de Tengen vir venerabilis et propositus argen- 1237.
tinentis Benefactor vallis Guntheri vulgò Güntersthal. 1238.
Resignat, diu Superstes. 1239.

Arnoldus I.

De Berou, cepit ulrico Nobili de clingen fundum pro 1240.
construendo Castro seu civitate propè asarim. testes:
Henricus Comes de Kusaberg, Lutholdus Senior de Regisberg,
Henricus de Croncingen, Walterus de Klingen, Conradus de
Trullikon.

Henricus Epus Constantiensis proventus Ecclesia in 1243.
Schenau attribuit propter crescentem rerum inopiam.

Venerabilis Henricus de Dwisfaltach Prior Ochsenhusanus, 1243.
pauitens, miraculis clarus obiit.

Henricus de Krenkingen ratam habuit emptionem à con- 1243.
rado de Trullikon factam.

Resignavit arnoldus abbas iam tertius elephantiaco 1247.
morbo correptus.

Arnoldus II.

De Hochenschwandon. ex argenti fodinis Totnaviensibus 1247.
plurimum argenti hausit, quo debita expunxit, inopiam
publevavit, plura coemit, Mos aurum Ecclesia locupletavit,
librum Evangeliorum hodieum circumferri solitum or-
navit.

Per provisiones papales aliqua beneficia deperdita, donec 1249.
S. Blasius ab eis per privilegium anno 1255. eximeretur.

Exoritur devotio S. Marie in Totmos per Theodoricum Sto- 1255.
Banum

- Canum in Richenbach. Tot mos per austriacos ad S. Blasium.
Lutholdus de Regensperg bona propè Kaiderstul invadit.
1257. occurrit in actis nomen Supprioris, uti et anno 1415. et
1576.
1268. Henricus de Krenckingen Satisfacit S. Blasio agente Gott-
-frido de Habsburg in Castro Thüngen.
1268. Rudolfus comes de Habsburg expulerat Fratres S. Georgii
Mūrij Steinensis ex Nova Zella, Nöü Zell, datis 70. Marcis
argenti; Caput S. Cyrilli transtulit in Hovenstein, Sed
cum idem S. caput identidem rediret in Nöü Zell, Comes
Sacerdotium ibi fundavit quod anno 1515. ad S. Blasium
devolutum est.
1270. Ab Henrico de Tettingen nobili emitur advocatia in
Endingen.
1275. Prædium in Wißin emitur à Friderico de Erzingen.
Ab Henrico de Krenckingen Scoposam in Tutlingen, Busch-
-thal in Guot Krenckingen.
- Quo solidi donantur pro candela, quæ in elevatione S.
Hostiæ consuevit ardere.
1276. v. Kal. Augusti Subita morte sublatusegregius Præsul
Arnoldus II.

Finis voluminis I.

Henricus
dem S. Blasio

Sedat S. Plan
usum fuisse.

Hoc primum t
obtinuit Henricus

Henricus de
proat Rhenaug
iniunctum.

Tortuio in
Monachi per A

Alino Otto
1502.

Anniversari
blares. Dudun

Hergott in pr
abbates postq

conventui tra
perpetuo chor

XIV. in non s

cellerarij c

Tomo II.

Heinricus II.

1276.

Heinricus de Buchenried dictus Vostein censum ibi-
dem S. Blasii donat.

1288.

Beroldus II.

1294.

Turegiobüt 1208.

Heinricus III. Krelle.

1308.

Udalricus de Veldkirch.

1314.

Probat S. Stanislaus in eundem Pontificalibus ornamentis
usum fuisse.

Hoc primum tempore conventus S. Blasij propriam Sigillum
obtinet sp. anno 1328.

1317.

Heinricus de Bapendorf ultimusex Monachis Scholasticus. 1318.
prout Rhenaugia hoc munus iam Presbyteris Saecularibus
iniunctum.

Fortuito incendio Mürriam cum Codicibus consumptum, 1322.
Monachi per Mürriam Helvetiae dispersi. quin et Rhenaugia.

Petrus I.

1334.

Alius Otto Monachus chronicon scripsit usque ad an-
no 1332.

Anniversarium pro se hic abbas instituit, prout nostrates
plures. Dudum vir Reverendus admodum S. Marquardus
Hergott in prolat. ad vet. dia. Monast. pag. 22. N. 107.
Abbatem postquam ex Mürrij peculio censum emisissent, eum
conventui tradidisse, ut eorum anniversarium celebrarent
perpetuo chori onere etc. Exin Misa pro abbate hoc saeculo
XIV. in usu fuit.

Heinricus IV.

1348.

de Eschentz.

Cellerarij caperunt Magni nominari groß Keller.

1354.

Abbate

1362. Sabbato ante S. Urbani Henricus de offtringen miles
et Burchardus filius, pradium in Mettingen donarunt Patenoni Be-
roviensi.
1370. Gregorius XI. P. S. usum mitrae ad dies vite concessit.
1380. Joannes de ochenhusen probabiliter auctor libri p. II. et III. construc-
tionis S. Blasij.
1392. Miriam ochenhusanum, cum S. Blasij Rhemati adhereret,
adhuc a Bonifacio IX. libertati oportum. Conradus in Rhein abbas
designatus loco depositi Henrici.
- Joannes I.
- 1391.
1395. Auctor libri constructionis pag. 8. in testimonium adducit
antiquam S. Blasij chronicam, et chronicam Rhenangiensem. Nihil
horum ad nos pervenit. auctor fortasse idem Joannes de ochenhusen.
1403. In reconciliatione confirmata seu de novo data sunt privilegia
a Rhematis Pontificibus concessa inter quarum Pontificalium.
1407. Cervus Salicus pro sigillo assumptus. Bellicum pro Mureto
hic primum videtur.
- Joannes II.
- 1413.
1415. Hoc tempore 70. Monachi in S. Blasio vixerunt, quando nimi-
rum in aliis Mariis exiguus numerus, et disciplina collapsa.
Hoc propriis in S. Blasio mirandum atq. laudandum mihi
apparet.
1426. Egelolfus Blarer ad S. Gallum postulatus abbas.
1428. Fridericus de wartenberg et wildenstein a Martino V. datus
abbas regia Diviti a Monachis destituta.
- Nicolaus Stocker.
1429. Erbat F. wülberz S. Blasium nunquam fuisse congregationi
Bursfeldensi unitum, quamvis inter Maria Provincia Moguntina
recensetur. Idem de Rhenangiensi dicendum, sed nobis certe non
ad laudem.
1433. Joannes de Krenchingen dicitur de weissenburg persequitur S.
Blasium. quo propter eius arcem wippenburg, quae prae donum refugium
fuerat, aggressus, illud cepit, et ignibus perdidit funditus.

Petrus II.

Petrus II. 1468.
Chrystopherus de grüth. 1467.
Eberhardus de Nischach. 1482.

Abbas S. Blasij professor strictioris disciplinae factus fuerat
chartusianus Triburgi. Sed ad S. Blasium reverens est promotus
dispensatione anno 1471. Eundem ex commissione Sixti IV.
Nicolaus abbas ab inaugurandis anno 1472. a censuris absolvit
absq. spe tam beneficiorum. Electus in praesentia Ludoci in
Stein et Laurentii in Rheinau abbatum, dispensationem iterato
obtinet à Sixto IV. anno 1483. Nobiles et consanguineos nimium
familiare habuit, magno semper factu in equorum ad extra
profectus, anniversarium pro familia sua et nominatim pro
Laurentio Abbate Rheingensi fratre suo constituit, traditis
bonis hereditariis in Immendingen et Buch, ex quibus mensa
fratrum melius instrueretur, ne querelis locus esset.

Blasius I. 1491.
Georgius. 1493.
Joannes III. 1519.

Die 1. Maj' expulatur Muriam sacra profanantur ab Hoven-
-Heinensibus apostatis. 1525.

Muriam combustum post Pascha, Monachi dispersi, per 12.
annos exules, notat S. Wülbert, ad eum usq. annum Carnes in con-
-ventu nondum comestae fuisse. 1526.

Gallus. 1532.
Monachi dispersi maximo Jubilo in Adum Muriam introducti, 1537.
quorum nullus ad castra Sectariorum transierat.

Joannes IV. 1540.
Gasparus I. 1541.
Librum originum S. Blasij laudati primus Abbas scripsit. 1557.
Interfuit Synodo Constantiensi, Statuta amor non acceptavit. 1567.

Gasparus II.

452
258

Casparus II.

- 1571. Comendatitia pro eo Imperatoris ipsomet agente ante electionem aperta non fuerunt, ne libertas impeditur.
- 1576. abrogatur titulus prioris claustralis, et subprioris subrogatur. alia statuta consentiente capitulo condidit.
- 1591. Andreas Austriaeus per Joannem Pistorium vicarium generalium et decreto concily Tridentini visitavit.
- 1594. Legatus Clementis VIII. in visitatione 102. articulos in visitatione observandos reliquit, quos urgebat Casparus Abbas, bonas hactenus a conventu separata in unam massam coniecit.

1596

Martinus I.

